

TIFFANY REISZOVÁ

PRINC

RODENÍ HRIEŠNICI

TIFFANY REISZOVÁ

PRINC

RODENÍ HRIEŠNICI

3. KNIHA

Roky v znamení rubínu

Z anglického originálu The Prince (Published by Harlequin Books S. A.)
preložila Dana Petrigáčová

Zodpovedná redaktorka Zuzana Vilikovská
Korektúra Silvia Palušková

Translation © 2020 by Dana Petrigáčová
Copyright © 2012 by Tiffany Reisz
Slovak edition © 2021 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o., Šamorín,
www.zelenykocur.sk

Pre čitateľov nad 18 rokov.

Grafická úprava Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-77-7
EAN 9788089761777

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek
forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky,
kopírovaním, nahrávaním, alebo iným spôsobom rozširovaná bez
predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

*Mirande Bakerovej, ktorá ma vždy primaje
pýtať sa: „Čo by urobila Nora?“, pričom
v skutočnosti mám chuť spýtať sa:
„Čo by urobila Miranda Bakerová?“*

*Štyri veci sú väčšie ako všetky ostatné:
ženy
a kone
a moc a vojna*

– Rudyard Kipling

PROLÓG

.....

Spis č. 1312 – z archívu

SUTHERLINOVÁ, NORA

Rodená Eleanor Louise Schreiberová

Narodená: 15. 3. 1977 (bacha na marcové ídy)

Otec: William Gregory Schreiber, zosnulý (nemáš začo, ma chérie), opakovaný pobyt vo väznici Attica za krádeže drahých áut a prechovávanie ukradnutého majetku. Bol prepojený na organizovaný zločin – pozri spis č. 1382.

Matka: Margaret Delores Schreiberová, rodená Kohlová, vek: päťdesiatšesť, momentálne bydliskom neďaleko Guildfordu, New York, v kláštore Svätej Moniky, známa pod menom sestra Mary John.

Matka a dcéra – odcudzené, ale momentálne s miernejším napätím vo vzťahu.

Vo veku pätnásť rokov sa Eleanor zoznámila s otcom Marcusom Lennoxom Stearnsom (Søren, narodený Gisele Magnusse-novej). Po zatknutí za krádež piatich luxusných áut za jednu noc, aby pomohla otcovi vyplatiť dlh, Sutherlinovú odsúdili na podmienku a tisícdvesto hodín verejnoprospešných prác pod dohľadom otca Stearnsa. Práve v tomto období sa Sutherlinová naučila byť submisívna. Vo veku osemnásť rokov sa stala jeho otrokyňou na obojku. Vo veku dvadsaťjeden rokov ho opus-

tila po podstúpení interrupcie (otec – ja). Rok žila s matkou v kláštore na severe, potom sa vrátila do mesta a stala sa domínou zamestnanou u nechutne atraktívneho Kingsleyho Edgea z Edge Enterprises. V čase zostavovania tohto spisu mala vydaných päť kníh, z ktorých štyri boli bestsellery. (Pozri prílohu ohľadom finančných podrobností. Jej redaktorom je Zachary Easton, vydavateľstvo Royal House. Pozri č. 2112, zásuvka sedem, spis Easton). Vo veku tridsaťštyri rokov, po piatich rokoch odlúčenia, sa vrátila k svojmu majiteľovi a odvtedy je pri ňom.

Sexuálne preferencie – Sutherlinová je bisexuálka, hoci vo všeobecnosti uprednostňuje mužov. Ozajstná switch. Je dominantná voči všetkým, s výnimkou svojho majiteľa (lebo, ako vieme, ten by ju prerazil, keby sa pokúsila).

Slabiny – plavovlasí/é – muži a ženy, mladší muži, tiramisu.

Najväčšia slabina – neznáma. Možno John Wesley Railey, narodený 19. 9. vo Versailles, Kentucky. Dedič majetku Raileyovcov (odhaduje sa na 930 miliónov dolárov v roku 2010) a statku Rails (plnokrvníky, jazdecké kone). Railey, rodine a priateľom známy ako Wes alebo Wesley, žil so Sutherlinovou od januára 2008 do apríla 2009. Ako jediného dediča najväčšej konskej farmy na svete Wesleyho prezývajú Princ z Kentucky. Vysoký meter osemdesiat, trpí cukrovkou 1. typu, chlapčensky pekný, v čase zostavovania spisu sexuálne neaktívny (spis Railey č. 561, zásuvka štyri). Sutherlinová vykazuje voči Raileymu intenzívne emócie, náklonnosť a lojalitu (možno dokonca lásku).

Silné stránky – mimoriadne inteligentná, IQ 167, fyzicky silná, prefikaná, v prípade potreby vysoko manipulatívna, mimoriadne krásna (pozri priložené fotografie), Sutherlinová je omnoho nebezpečnejšia, než sa javí.

Zlodej čítal posledný riadok spisu stále dokola.

Vo všetkom, čo sa týka Nory Sutherlinovej, postupujte opatrne.

Tri mesiace... tri dlhé a bezsenné mesiace drel zlodej nad spisom zašifrovaným v jednotlivých vrstvách šifier. Vedel po francúzsky a po haitsko-kreolsky, ale na rozluštenie kódu iba znalosť týchto jazykov nestačí. Človek musí poznať Kingsleyho Edgea, a zlodej ho, našťastie, poznal – a to dôverne.

Zlodej spisu čítal všetky štyri strany poznámok o Nore Sutherlinovej tisíckrát, až kým ich nepoznal ako vlastné meno. A ako tak čítal tie strany, až kým sa neošúchali, v hlave mu skrsol nápad, z ktorého sa zrodil plán.

Zlodej zavrel spis posledný raz a v tej chvíli sa rozhodol pre najlepší postup.

Bude postupovať... opatrne.

SEVER

Minulosť

.....

Poslali ho sem, aby mu zachránili život.

To mu aspoň tvrdili starí rodičia, keď sa mu snažili vysvetliť, prečo ho vzali zo súkromnej školy, a poslali do chlapčenského cirkevného internátu zastrčeného v bohom zabudnutej diere na hraniciach štátu Maine a Kanady.

Radšej ho mali nechať zomrieť.

Batoh si prehodil na plece, zodvihol ošúchaný kufor z hnedej kože a zamieril k hlavnej budove kampusu odrezaného od okolitého sveta. Všade, kam sa len obzrel, videl kostoly či budovy, ktoré sa na sväté chrámy aspoň chceli podobáť. Každú strechu zdobil kríž. Na všetkých oknách boli mreže v gotickom štýle. Vytrhli ho z civilizácie a bez ľútosti ho uvrhli na miesto, ktoré bolo mokrým snom všetkých stredovekých mníchov.

Dnu vošiel cez niekoľko dverí zo železa a dreva, ktorých pánty vrzgali, ani čo by ich z kože drali. Súcitil s nimi. I on mal chuť kričať. Do pochmúrnej vstupnej haly vrhal svetlo a teplo kozub, na ktorom boli do výšky poukladané drevené polená. Sklonil sa k nemu a ako si ruky ovinul okolo tela, striaslo ho. Lavé zápästie ho stále bolelo od bitky, ktorú mu uštedrili pred tromi týždňami a ktorá jeho starých rodičov

definitívne presvedčila, že najlepšie mu bude na čisto chlapčenskej škole.

„Toto asi bude náš Francúz,“ začul za sebou žoviálny hlas. Otočil sa a zbadal územčitého muža celého v čiernom, usmievajúceho sa od ucha k uchu. Vlastne nebol celý v čiernom. Nie úplne. Okolo krku mu svietil biely golier. Kňaz mu podal ruku, no skôr, ako mu pozdrav opätoval, na okamih zaváhal. Celibát mu pripadal ako choroba, ktorou sa dá nakaziť. „Vitajte u Svätého Ignáca. Prosím, poďte do mojej kancelárie. Tadiaľto.“

Venoval kňazovi bezvýrazný pohľad, no aj tak ho nasledoval.

V kancelárii si sadol čo najbližšie ku kozubu, zatiaľ čo sa kňaz usadil za širokým dubovým stolom.

„Mimochodom, som otec Henry,“ predstavil sa kňaz. „Tu mi hovoria Monsignor. Počul som, že ste mali na predošlej škole isté problémy. Vraj vás zbili nejakí chlapci, ktorí mali výhrady voči tomu, ako sa správate k ich priateľkám.“

Nadalej mlčal, sotva mrkol a pokrčil plecami.

„Preboha živého! Tvrдили mi, že hovoríte trochu po anglicky. Tým ,trochu' pravdepodobne mysleli ,vôbec'. *Anglais?*“

Pokrútil hlavou. „*Je ne parle pas l'anglais.*“

Otec Henry si opäť povzdychol.

„Francúz. Ako inak. Musí to byť Francúz, všakže? Nie Talian či Nemec. Dokonca aj niečo z klasickej gréčtiny by som zvládol. A úbohý otec Pierre je už šesť mesiacov mŕtvy. Ach, *c'est la vie*, ako sa hovorí,“ povedal a zasmial sa na vlastnom vtipе. „Nevadí, prežijeme to.“ Otec Henry si rukou podoprel bradu a zísal do ohňa, očividne ponorený do vlastných myšlienok.

Hľadel rovnakým smerom ako kňaz. Teplo z kozuba mu presakovalo cez odev aj premrznutú pokožku až do špičky kostí. Mal chuť prespať celé dni, ba aj roky. Možno keď

sa zobudí, bude dospelý a nikto ho už nebude môcť poselať niekam, kam nechce. Príde deň, keď nebude musieť počúvať niečie príkazy, a bude to najšťastnejší deň v jeho živote.

Z úvah ho vytrhlo jemné zaklopanie na dvere.

Dnu vošiel asi dvanásťročný tmavoryšavý chlapec v školskej uniforme, ktorá pozostávala z čiernych nohavíc, čiernej vesty, čierneho saka, kravaty a žiarivobielej košele.

Celý život si na oblečení zakladal, pozornosť venoval každému detailu až po topánky. No teraz bude, tak ako všetci chlapci na tomto skľučujúcom mieste, nútený nosiť nudné handry. Posledný rok na lýceu v Paríži čítal kúsok z Danteho. Ak si správne spomína, stred pekla je celý z ľadu. Hľadel z okna kancelárie otca Henryho. Na zamrznutú zem padal čerstvý sneh. Možno mal jeho starý otec pravdu. Možno je naozaj hriešnik. To by vysvetľovalo, prečo ako iba šesťnásťročný chlapec plný života skončil v tomto pekle na zemi.

„Matthew, ďakujem, poď dnu.“ Otec Henry pozval chlapca do svojej kancelárie. Chlapec, očividne Matthew, sa postavil pred kňazov stôl a vrhal na nováčika zvedavé pohľady. „Ako dlho ťa otec Pierre učil francúzštinu predtým, než zomrel?“

Matthew nervózne prestúpil z nohy na nohu. „*Un année?*“

Otec Henry sa milo usmial. „Neskúšam ťa, Matthew, len sa pýtam. Môžeš hovoriť po anglicky.“

Chlapec od úľavy nahlas vydýchol.

„Rok, otče. A veľmi mi to nešlo.“

„Matthew, toto je Kingsley...“ Otec Henry sa odmlčal a nahliadol do zložky, ktorá ležala pred ním. „... Boissonneault?“

Kingsley zopakoval svoje priezvisko a pokúšal sa nedať kňazovi najavo, že ho svojou otrasnou výslovnosťou celkom sprznil. Sprostí Američania.

„Áno, Kingsley Boissonneault je náš nový študent z Portlandu.“

Kingsley sa musel zo všetkých síl ovládať, aby otca Henryho neopravil a nepripomenul mu, že v Portlande žil len posledných šesť mesiacov. Je z Paríža, nie z Portlandu. Keby to však urobil, prezradil by, že nielenže angličtine dokonale rozumie, ale ňou aj plynule hovorí. Nemal v úmysle poctiť toto otrasné miesto ani slovom svojej angličtiny.

Matthew mu venoval opatrný úsmev, Kingsley mu ho však neopätoval.

„Matthew, ak je tvoja francúzština dvakrát taká dobrá ako moja, nemáme inú možnosť.“ Otcovi Henrymu po prvý raz počas rozhovoru zmizol úsmev z tváre. Odrazu vyzeral napäto, nervózne, podobne ako Matthew. „Budeš musieť ísť za pánom Stearnsom a požiadať ho, aby sem prišiel.“

Pri zmienke o pánovi Stearnsovi Matthew tak vypúľil oči, že mu takmer zabrali celú tvár. Pri tom pohľade sa Kingsley takmer zasmial. Keď však videl, že otcovi Henrymu sa chlapcov vystrašený výraz nezdá rovnako vtipný, pocítil obavy.

„Musím?“

Otec Henry sťažka vydýchol. „Veď ťa neuhryzne,“ povedal kňaz, ale neznelo to práve presvedčivo.

„Ale...“ začal Matthew „... je 16:27.“

Otec Henry pochopil.

„Máš pravdu! Nemôžeme predsa prerušovať jeho hudbu sfér, však? V tom prípade si budeme musieť poradiť inak. Azda sa nám pána Stearnsa podarí presvedčiť neskôr a porozpráva sa s naším novým študentom. Poukazuj to tu Kingsleymu. Snaž sa.“

Matthew prikývol a naznačil mu, aby šiel za ním. Zastali vo foyer a chlapec si okolo krku obkrútil šál a na ruky nastol rukavice. Potom sa rozhlíadal okolo seba a od sústredenia vraštil tvár.

„Neviem, ako sa po francúzsky povie foyer.“

Kingsley potláčal úsmev. Po francúzsky je foyer tiež foyer.

Vyšli von a odrazu ich zo všetkých strán obklopoval sneh. Matthew sa otočil čelom k budove, z ktorej práve vyšli. „Tu majú všetci kňazi svoje kancelárie. *Le pères... bureau?*”

„*Bureaux, oui,*” zopakoval Kingsley a Matthew sa žiarivo usmial. Očividne ho potešilo, že si od neho vyslúžil aspoň štipku porozumenia a podpory.

Kingsley nasledoval chlapca do knižnice, kde sa Matthew urputne snažil spomenúť si, ako sa miesto, kde sa nachádzajú, povie po francúzsky. Zrejme si neuvedomil, že nekonečne vysoké police s knihami hovoria sami za seba.

„Knižnica...” povedal Matthew. „*Trois...*” Zjavne sa pokúšal vysvetliť, že budova má tri poschodia. Francúzsky výraz pre *poschodie* nepoznal však o nič lepšie ako pre *knižnicu*, a tak len položil ruky na seba, aby mu naznačil, čo má na mysli. Kingsley prikývol, akoby pochopil, na čo naráža, hoci to, čo mu ukázal, viac pripomínalo obrovský sendvič.

Zopár študentov v kreslách si Kingsleyho premeralo s neskryvaným záujmom. Starý otec mu povedal, že Svätého Ignáca navštevuje len štyridsať či päťdesiat študentov. Niektorí boli synovia z bohatých katolíckych rodín presadzujúcich tradičné kresťanské vzdelanie, zatiaľ čo zvyšok tvorili problémoví mladíci, ktorým súd nariadil prevýchovu. Všetci však mali na sebe rovnaké uniformy a strapaté účesy, a tak Kingsley nedokázal rozpoznať šťastných mladíkov od zverencov súdu.

Matthew ho viedol von z knižnice. Ďalšia budova bol kostol. Skôr než chlapec siahol po kľúčke, zastal na prahu, priložil si prst k perám a univerzálnym gestom mu naznačil, aby bol potichu. Potom opatrne otvoril dvere, ani čo by boli vyrobené zo skla, a vkĺzol dnu.

Pri zvuku klavíra, na ktorom niekto vyhrával s nespochybniteľnou virtuozitou, Kingsley ihneď spozornel.

Sledoval, ako Matthew po špičkách vošiel do kostola a pomaly sa zakrádal k dverám svätostánku. Kingsley ho nasledo-

val a nakukol dovnútra, hoci omnoho menej obozretne ako jeho sprievodca.

Za klavírom sedel chudý šľachovitý mladík so svetloplavým účesom, oveľa konzervatívnejším ako Kingsleyho hustá hriva, ktorá mu siahala až po ramená.

Sledoval, ako mladíkove prsty tancujú po klávesoch a vydávajú najväčšie zvuky, aké kedy počul.

„Ravel...“ zašepkal sám pre seba. Ravel, najväčší spomedzi francúzskych skladateľov.

Matthew sa naňho pozrel s panikou v očiach a opäť mu naznačil, aby bol potichu. Kingsley pohrdavo pokrútil hlavou. Malý zbabelec. Nikto by sa nemal v prítomnosti Ravela správať zbabelo.

Ravel bol obľúbený skladateľ jeho otca a rovnako tak aj Kingsleyho. Napriek škrabancom, ktorými boli poznačené otcove platne, bolo v každom jednom tóne počuť vášeň a naliehavosť. V kútiku duše mal Kingsley chuť zavrieť oči a nechať sa unášať hudbou.

No nedokázal odtrhnúť pohľad od mladíka za klavírom hrajúceho Piano Concerto G dur. Hneď skladbu spoznal. Na koncerte sa začínala plesnutím biča.

V takomto prevedení ju však nikdy nepočul... Kingsley mal pocit, že by dokázal uchmatnúť tóny zo vzduchu, strčiť si ich do úst a celé ich prehltnúť. Melódia i chlapec, ktorý ju hral, boli vskutku nádherné. Kingsley pozorne počúval hudbu a premeriaval si klaviristu. Nevedel sa rozhodnúť, čo naňho zapôsobilo viac.

Bol to najkrajší chlapec, akého Kingsley za šesťnásť rokov svojho života videl. S príznačnou márnivosťou si pomyslel, že stretol niekoho, kto sa mu mohol rovnať. Okrem toho, že bol klavirista pohľadný, vyžarovalo z neho niečo rovnako krásne ako z melódie, ktorú hral. Mal na sebe školskú uniformu, ale sako si vyzliekol, bezpochyby preto, aby mu pri hre nič nebrá-

nilo v pohybe. Hoci bol oblečený rovnako ako všetci chlapci, ani trochu im nebol podobný. Kingsleymu pripadal ako socha, ktorú nejaký kúzelník čarami prebral k životu. Mal bleďú bezchybnú pleť, elegantný orlí nos a napriek tomu, že sa urputne sústredil na nádherné tóny, ktoré vyludzoval z čierneho nástroja pred sebou, výraz mal celkom pokojný.

Kiežby... kiežby tu bol Kingsleyho otec, a počul tú hudbu. Kiežby tu bola jeho sestra Marie-Laure a zatancovala si na ňu. Na moment si dovoľil trúchliť za otcom a spomínať na sestru. Hudba však zjemnila ostré hrany jeho zármutku a Kingsley sa prichytil pri tom, ako sa usmieva.

Musel mladíkovi, nádhernému blondávemu klaviristovi, poďakovať za dar hudby, vďaka ktorej jeho spomienku na otca nesprevádzala bolesť. Kingsley chcel vojsť do svätostánku, Matthew ho však chytil za rameno a varovne pokrútil hlavou, aby nikam nešiel.

Hudba utíchla. Klavirista zložil ruky a upieral pohľad na klávesy, ani čo by sa k nim modlil. Potom ich zakryl a postavil sa. Kingsley si prvý raz všimol jeho výšku – mal minimálne meter osemdesiat, možno aj viac.

Kingsley letmo pozrel na Matthewa, ktorého akoby celkom ochromil strach. Blondavý mladík si obliekol čierne sako a cez stred chrámu zamieril rovno k nim. Zblízka vyzeral nielen krajšie ako predtým, ale aj o niečo záhadnejšie. Pripomínal mu pevne zatvorenú knihu, zamknutú v sklenej nádobe. Kingsley by dal čokoľvek za to, aby od nej našiel kľúč. S mladíkom sa im stretli pohľady a v sivých hĺbinách jeho očí nezbadal ani štipku privetivosti. No ani krutosti. Ako klavirista prechádzal okolo nich, Kingsley sa zhlboka nadýchol, aby potlačil nervozitu, a zacítil nezameniteľný závan zimy.

Bez slova vyšiel z kostola a ani sa za nimi neobzrel.

„Stearns,“ povzdychol si Matthew, keď klavirista odišiel.

Tak to bol ten záhadný pán Stearns, ktorý vzbudzoval v študentoch a v otcovi Henrym strach a úctu.

Fascinujúce... Kingsley ešte nikdy nebol v prítomnosti niekoho takého odzbrojujúceho. Nikdy nikoho podobného nestretol. Medzi učiteľmi, rodičmi, starými rodičmi, policajtmí, kňazmi sa nenašiel nikto, kto by v ňom vyvolal podobné pocity, ako keď stál v rovnakej miestnosti s klaviristom, pánom Stearnsom.

Sklopil zrak a všimol si, že ruka sa mu jemne trasie. Aj Matthew si to všimol.

„Netráp sa.“ Chlapec kýval hlavou s výrazom starého mudrca. „To robí každému.“

SEVER

Prítomnosť

.....

Strach mal na tom všetkom najradšej. Strach, ktorý ho prenasledoval ako zvuky krokov v lese, kde nachádzal útočisko, a v ktorom našiel niečo lepšie ako bezpečie. Ako sa kroky približovali a boli hlasnejšie, srdce mu začalo biť ako opreteký. Už sa bál utekať, bál sa, že utečie. Bežal, aby ho chytili. To bol jediný dôvod.

Kingsley si pamätal, ako zalapal po dychu, keď ho za krk zlomyseľne zdrapila silná ruka... kôru stromu, ktorá ho páčila na chrpte... vôňu zelene okolo neho, takú silnú, že aj po tridsiatich rokoch je vždy, keď cíti borovicu, vzrušený. A potom, keď sa zobudil na zemi v lese, pokožku mu zahalila aróma niečoho celkom iného – jeho vlastnej krvi... a zimy.

Po tridsiatich rokoch stále nedokázal oddeliť sex od strachu.

Boli neoddeliteľne, navždy a nehanebne prepojené v jeho srdci. V ten deň spoznal silu strachu, jeho moc i rozkoš, ktorú prináša. Teraz, po tridsiatich rokoch, sa stal strach Kingsleyho prednosťou.

Nanešťastie, jeho Juliette sa nebála.

Dokázal by to zmeniť.

Kingsley si odpil z vína a kútikom oka ju pozoroval. Stála vedľa Griffina a mladého Michaela a striedavo sa na nich usmievala, zatiaľ čo ju obšťastňovali historkou o tom, ako ich

zoznámila Nora Sutherlinová. Obetoval by polovicu svojho majetku, podpálil by ho uprostred Piatej Avenue a sledoval by, ako sa mení na prach, len aby aspoň jeden jediný deň nemusel počúvať o skvostnej Nore Sutherlinovej. Kiežby bolo také jednoduché zabiť monštrum, ktoré sám vytvoril.

Nie, opravil sa v duchu. Monštrum, ktoré vytvorili oni.

Juliette sa pozrela jeho smerom a venovala mu nepatrný úsmev, ktorý nepotreboval slová. Vydrží, počká na svoju príležitosť, aby si myslela, že dnes nemá náladu. Najprv v nej vzbudí dychtivé očakávanie a potom ho nahradí strachom. Juliette strach nesmierne pristal, mihotal sa jej v žiarivých hnedých očiach, chvela sa jej z neho ebenová pokožka, zachytával sa jej v hrdle ako výkrik, ktorému rukou bránil uniknúť z jej úst...

Kingsley zacítil napätie v rozkroku, srdce mu začínalo biť stále rýchlejšie. Odložil pohár a cez zadnú miestnosť vykĺzol z baru do vstupnej haly Ôsmeho kruhu. Hneď pred vchodom do baru zacítil, ako sa mu chodidlo dotýka nejakého predmetu ležiaceho na podlahe. Zohol sa od zvedavosti a uvidel topánky. Dve. Zdvihol ich. Biele ihličkové lodičky z lakovanej kože... veľkosť šesť.

Naposledy ich videl na nohách Nory Sutherlinovej.

Zízal na ne a premýšľal, ako sa dostali do haly pred bar. Nora zvládla v lodičkách takmer všetko. Videl, ako v nich dala dole tých najostrieľanejších masochistov. Zmlátila ich, bičovala, kopala... Zvládla chlapovi stáť v lodičkách na krku, kráčať po jeho chrbte plnom modrín, balansovať na jednej nohe, zatiaľ čo druhú jej obeť uctievali.

Vedel len o jednej činnosti, ktorú na vysokých opätkoch nezvládla – bežať.

Odniesol topánky na najnižšie poschodie, kde mali on a pár vyvolených svoje súkromné cely. Pri posledných dverách naľavo zastal, pred vstupom však nezaklopal.

Pri posteli stál so založenými rukami vysoký blondavý chlap, stratený vo vlastných myšlienkach, z ktorých sa mu vraštilo obočie.

„Nenaučili ťa klopať?“ Søren uvoľnil ruky a oprel sa o stĺpik na posteli. Kingsley zaľal sánku.

„O klopaní som už počul, no nikdy som mu neprišiel na chuť.“ Vošiel do miestnosti. Nijaká z komnát v Kruhu nebola lepším príkladom minimalizmu ako Sørenova. Nebolo v nej nič len železná posteľ s baldachýnom, pripevnená k výklenku v izbe, ondrejský kríž a debna s niekoľkými nástrojmi na mučenie. Sørenova sadistická stránka bola v Ôsmom kruhu a v Podsvetí legendárna. Nepotreboval všetky možné druhy bičov, trsteníc, korbáčov či iných hračiek. Søren bol hotový majster, ktorý si zvládol podriadeného omotať okolo prsta jediným slovom, prebodávajúcim pohľadom, pokojom i chladnou dominanciou, z ktorej padli na kolená i tí najodolnejší. Najprv ich očaril krásou svojho zovňajšku a potom beštou, ktorá sa skrývala v jeho srdci.

„Priniesol som ti darček.“

Kingsley držal lodičky za remienky. Søren prekvapene zdvihol obočie.

„Nie je to práve moja veľkosť.“

„Sú tvojho maznáčika.“ Kingsley ich hodil na posteľ. „Ako asi vieš, musel si okolo nich prejsť, keď si vychádzal z baru.“

„Nechal som ich tam, aby ich našla, keď sa po ne vráti.“

Kingsley sa ironicky pousmial.

„Nepovedal si jej náhodou, že ak má vo svojej čiernej duši aspoň štipku súcitu, nemá od teba ujsť k Wesleymu?“

Søren neodpovedal. Sotva Kingsleymu venoval chladný pohľad. Ten mal čo robiť, aby odolal pokušeniu usmiať sa. Škodoradosť... aká je to len nepekná vlastnosť. Potláčal ju v sebe, ako najdlhšie vedel. Potom sa na päte otočil a vyšiel z cely,

pričom zarecitoval starú báseň a zanechal Sorena samého, iba s Norinými lodičkami na posteli.

*Zrak môj videl belosť kráľov i princezien,
bledých bojovníkov, na smrť bledí boli všetci,
i volali – Krásna dáma ťa má v hrsti!**

Kingsley sa vrátil do svojej cely a nedočkavo chodil ho-re-dolu. Na rozdiel od cely duchovného, na konci chodby stála jeho posteľ v strede miestnosti. Pre Sorena bola bolesť sexom. Pravdepodobne by dokázal byť tým, kým ho chcela mať cirkev – kňazom v celibáte –, pokiaľ by nebolo Nory, jeho Eleanor, ktorá potrebovala ľudské telo rovnako ako Kingsley potreboval strach. Nedokázal si ani predstaviť, akú scénu by predviedla, keby jej pán odprel sex. No Søren by to nikdy neurobil. Spôsoboval bolesť pre vlastné uvoľnenie a sex, ktorý nasledoval po ňom, bol len akýmsi bezvýznamným dozvukom. Komu by sa nepáčili tie dozvuky?

Kingsley odrazu zastal, keď začul, ako vonku pred dverami jeho cely zavrzgala podlaha. Potichu sa presunul k nim a čakal. Po škole strávil dva roky vo Francúzskej cudzineckej légii a päť rokov predstieral, že v nej stále je, hoci krajine slúžil už len iným, menej nápadným spôsobom. Naučil sa byť dobrým špiónom. *Všetko vidieť, no nedovoliť, aby niekto videl jeho. Všetko počuť, no nedovoliť, aby niekto počul jeho.* Keď Juliette vošla dnu, očividne predpokladala, že ho nájde čakať v posteli. Len čo mu ruka vystrelila do vzduchu a schmatol ju za plece, od strachu sa jej zatajil dych.

Parfait.

Dlaňou jej prikryl ústa, aby nemohla kričať, a pritlačil ju k stene. Kopnutím zatvoril dvere, zatiaľ čo sa Juliette snažila vyslobodiť z jeho zovretia. Hoci pri svojej výške nemohla ani pomyslieť na to, že by ho premohla – to nedokázala nijaká žena –, vzpierala sa, opäťkami sa zapierala do tvrdej drevenej podlahy. Ťahal ju k posteli. Zvíjala sa a kričala do dlane, kto-

*Keats: La belle dame sans merci

rou jej zapchával ústa. Bože, bola v tejto hre rovnako dobrá ako on. Aj keď ju sužovala rovnako silná túžba ako jeho, dokázala až pôsobivo odolávať. On však vedel, že ho chce rovnako ako on ju, možno aj viac.

Na moment jej uvoľnil zápästie, aby ju mohol otočiť. Chcel, aby dnes v noci ležala tvárou nadol, zohnutá na posteli, neschopná vyslobodiť sa. Rozťahovače na nohy, putá, okovy a laná nepohnuto viseli na stenách okolo nich. Nebolo ich treba. Radšej ju chcel väzniť vlastným telom než na to využiť nástroje.

„*Monsieur...*“ zadychčala s očami plnými strachu, keď do nej sotil a ona spadla na posteľ. Vôňa strachu a potu jej osviežovala pokožku ako omamný parfum. „*Non...s'il vous plaît...*“

Sotva vyslovila svoju prosbu, hlas sa jej zlomil a Kingsley sa takmer zasmial. Každý, kto kedy vyhlásil, že „nie, znamená nie“ ešte nestretol Juliette. Nebola to len jeho, ale aj jej najobľúbenejšia hra.

Kingsley ju schmatol za šiju a pritlačil jej tvár k prestieradlu, aby ju utíšil. Voľnou rukou jej vyhrnul šaty, pričom jej ich roztrhol. Biela jej veľmi pristala. Žiarila na jej tmavej pokožke. Pred rokmi ju našiel na pláži na Haiti. Vtedy mala sotva osemnásť, bola stále ešte dieťa. Za tie roky si však stihla toho toľko vytrpieť, ani čo by prežila tisíc životov. Ujal sa jej, urobil z nej svoj majetok. A aby náhodou nezabudla, kto je jej pánom, rád jej z času na čas takto osviežil pamäť.

Kolenami jej rozťahol nohy a rozopínal si nohavice. Keď do nej vrazil úd, vydala zo seba hlasný výkrik, ktorý bolo iste počuť až do haly. No na tom nezáležalo. Nikto by jej aj tak neprišiel na pomoc.

Vnikal do nej brutálnou silou. Zhlboka dýchal a snažil sa primäť svoje srdce, nech bije o čosi pomalšie. Túžil si vychutnať tú chvíľu, vychutnať si jej strach. Nikdy ho nenasával ih-

ned'. Najprv mu dovolil dýchať, prelievať sa, až sa nakoniec vylial a on ho mohol do dna vypiť.

Niekedy Juliette zabudla, že to je on, jej Kingsley, a v hlave sa jej vynorili spomienky na muža, ktorý jej urobil to isté, ibaže nie z lásky, ale z nenávisti. Kingsley presne vedel, že keď jej telo pod ním stuhlo a prestalo sa vzpierať, strach dosiahol svoj vrchol.

Žil pre tie chvíle.

Jej vzdychy a výkriky od bolesti a strachu boli najsladšími zvukmi, aké si dokázal predstaviť. Iba tie dokázali utíšiť hudbu v jeho ušiach, čo počul od rána do večera, až kým znovu neupadol do blaženého zabudnutia. Jediný klavírny koncert pred tridsiatich rokov... a on stále nedokáže zabudnúť.

Juliettin dych sa zrýchlil. Naposledy sa pokúsila statočne uniknúť, no Kingsley jej pritlačil ruky nad hlavu, aby sa nemohla ani pohnúť. Prirážal, tvrdo do nej vnikal, až sa nakoniec zachvel a vyvrcholil v jej útrobach. V tej chvíli cítil, ako sa jej svaly vnútri napli a zovreli jeho pýchu v orgazme, keď sa mu konečne poddala.

Zostal v nej a užíval si blaženosť tej chvíle, jej prázdnotu. Krajania mali pravdu, keď orgazmus volali *la petite mort* – malá smrť. Zomrel v jej vnútri a tú smrť si obzvlášť cenil. Rovnako aj slobodu a tých pár sekúnd, keď sa vyslobodil spod kliatby jediného muža v Podsvetí, ktorý síce nosil okolo krku niečo, čo sa veľmi podobalo na obojok, no i tak nikomu nepatril.

Myšlienky mu narušil Juliettin smiech. Nemohol si pomôcť, bavil sa rovnako ako ona. Pustil jej ruky, odtiahol sa a uvoľnene si ľahol na posteľ. Juliette si uhladila šaty a potom sa uvelebila na jeho hrudi.

„Vystrašili ste ma, *monsieur*. Myslela som si, že ste stále s *le père*.“

„Chcel som ťa vystrašiť. A nie, modlí sa, *je pense*.“

„Za čo sa modlí?“ pozrela na Kingsleyho, ktorý ju pohladil po líci. Jeho nádherná Juliette, jeho Jules, jeho poklad. Cenil si ju viac než čokoľvek na svete. Iba jediného človeka miloval viac. No toho, koho miloval, s rovnakou vášňou aj nenávidel. Prial si, aby srdce fungovalo podľa rovnakého matematického vzorca ako svet – to by znamenalo, že rovnaký podiel lásky a nenávisti by sa namiesto dvojnásobku rovnal nule.

„Určite za to, aby sa jeho stratený maznáčik jedného dňa vrátil.“

Juliette si povzdychla a uvelebila sa na ňom.

„Veď sa nestratila,“ pobožkala ho na hrud'. „Len ju na chvíľu pustil z vôdzky.“

Kingsley sa zasmial.

„Je to omnoho horšie, *mon amour*. Jeho maznáčik utiekol a tentoraz na sebe nijaký obojok nemá.“

JUH

.....

Pokiaľ o nej Wesleyho rodičia nepočuli, všetko bude v poriadku. Istotne ju nepoznajú. Prečo by mali poznať spisovateľku z New Yorku, ktorá píše sadomasochistické erotické romány? Predávajú sa jej knihy vôbec v Kentucky? Absurdné čo i len pomyslieť. Určite o nej nič nevedia. Všetko bude v poriadku, dofrasa.

Ako prekročili hranice Marylandu pri meste Hagerstown a vošli na juh, Nora si povzdychla. A keď o niekoľko hodín prešli hranice Kentucky, zovrelo jej žalúdok.

Čo, preboha, robí v Kentucky?

Po tom, ako sa spamätala zo šoku, že znovu vidí Wesleyho, snažila sa ho prehovoriť, aby zostal u nej doma v Connecticute. Tentoraz bol však obzvlášť neústupčivý.

„Kentucky,“ povedal. „Prosím.“

„Žil som v tvojom svete, pod' aj ty do môjho, aspoň na chvíľu,“ povedal.

Nakoniec privolila, neschopná a neochotná hľadiť na smútok vo Wesleyho veľkých hnedých očiach. No na jej naliehanie išli v dvoch autách – on vo svojom Mustangu, ona v Aston Martine, ktorý jej doniesol Griffin. Nora totiž nikdy nešla do žiadnej situácie bez toho, aby mala únikový plán. Naučila sa to ešte za čias, keď bola profesionálna domina. Nepýtala si

prehnané sumy len preto, že bola krajšia a prefíkanejšia než ostatné. Robila niečo, čo robil len málokto z ich sveta. Namiesto toho, aby pracovala v strážených, dobre zariadených celách, chodievala k zákazníkom domov, do ich hotelových izieb, kamkoľvek jej zaplatili. Zvykla žartovať, že jej mottom bolo: S bičom najďalej zájdeš. A veruže aj zašla. Cestovala krížom-krážom, od New Yorku až po New Orleans, od blízkeho okolia až po Blízky Východ. Išla kamkoľvek ju Kingsley poslal. Čo sa týkalo bezpečnosti, vždy sa spoliehala na dve veci – na zlú povesť najnebezpečnejšej dominy na svete a na Kingsleyho reputáciu. Bol tým posledným mužom v Amerike, s ktorým by chcel mať niekto niečo dočinenia. Stačilo, aby vyslovila svoje či jeho meno a svet Podsvetia jej ležal pri nohách.

Teraz si však Nora zo všetkého najviac priala, aby ju tam, kam idú, nikto nepoznal. Zvlášť nie Wesleyho rodičia. Vzhľadom na ich konzervatívnu povahu, ako ju Wesley opisoval, že v kníhkupectve nikdy neboli v sekcii erotickej literatúry, nieto aby počuli meno Nora Sutherlinová.

No radšej si to overí. Vylovila z kabelky mobil a zavolala Wesleymu.

„Áno, už sme skoro tam,“ povedal skôr, než ho stihla pozdraviť. Každú hodinu mu volala a pýtala sa ho: „Kedy tam už budeme?“

„Tentoraz nevolám kvôli tomu.“

„Si si istá?“

„Nie. Nikdy si nespomínal, čo si vaši myslia o tom, že prídem.“ Nora zapla smerovku, lebo práve schádzali z výjazdu 81.

„Neprekáža im, keď si niekoho privediem. V lete u nás bývalo veľa spolužiakov z výšky.“

Nora stisla pery. Keby nesedel v žltom Mustangu o dve autá pred ňou, venovala by mu veľmi nepekný pohľad.

„Pekný pokus, maličký.“

„Je to v pohode.“ Zasmial sa a Nora si nemohla pomôcť, tiež sa jej na perách zjavil úsmev. Ako jej len smiech toho chlapca chýbal. Celých pätnásť mesiacov sa nevideli, ani spolu neprehovorili. Wesleyho neprítomnosť vyhlbila v jej živote prázdnotu, ktorú nedokázalo naplniť vôbec nič. Sex, peniaze, rozmary ani sláva.

„Myslím to vážne, Nor. Naši sú milí ľudia. Majú radi všetkých mojich kamarátov.“

„Kamarátov. Aha. Tak ma teda predstav ako svoju kamarátku. Nacvičme si to. Povieš im: mamka, tatko...“

„Moja rodina nie sú žiadni predpotopní vidiecki sedláci...“

„Len pekne počúvaj. Trénujeme. Povieš im: mama, otec, toto je moja kamarátka Nora. Na Yorke som pre ňu pracoval. Prišla ma navštíviť a nechce vám spôsobovať nijaké ťažkosti.“

„Také niečo zo seba s vážnou tvárou nedostanem.“

„Preto si to trénujeme, vaše veličenstvo.“

Wesley zastonal a tentoraz sa pre zmenu zasmiala Nora.

„Nikdy s tým neprestaneš, čo?“

Nora si ho presne vedela predstaviť, ako si od pobavenej frustrácie šúcha čelo.

„Celkom sa mi to pozdáva – Princ z Kentucky. Sexi titul.“

„Nazval ma tak len jeden nemožný reportér v tri roky starom článku...“

„Hej, v tom článku sa písalo, že si bol s Princom Harrym na dostihoch. Čudné, že teraz je on považovaný za toho, kto je sexi. Nedáš mi jeho číslo?“

„Nie sme v kontakte.“

„Takže, ak si Princ z Kentucky,“ pokračovala Nora bez ohľadu na to, že táto téma bola Wesleymu obzvlášť nepríjemná, „kto je princezná? Máš si zobrať za ženu guvernérovu dcéru?“

„Bože, dúfam, že nie.“

„Prečo? Je otrasná?“

„Je to veľmi zlaté deväťročné dievčatko,“ odvetil Wesley, zatiaľ čo sa v diaľke na južnej oblohe zjavili prvé hviezdy. Ak budú pokračovať doterajšou rýchlosťou, u Wesleyho rodičov budú do hodiny. „A, mimochodom, je to moja sesternica.“

Tentoraz zastonala Nora. Samozrejme, že Wesley nie je len synom bohatých statkárov. Ešte musí byť aj príbuzný guvernéra. Jej úbohý malý stážista... Kedysi si myslela, že nemá nijaké peniaze, konexie, skrátka nič... Čo o ňom ešte nevie?

„No dobre vieš, čo sa hovorí o Kentucky, nie...?“

„Si nechutná.“

„Som, ale budem prvá.“ Nora dupla na plyn a obehla Wesleyho Mustanga. Očividne sa mu nepozdávalo, ako sa zachovala na jeho vlastnom teritóriu. Letmo pozrela do spätného zrkadla a všimla si, že pridala. „Neboj sa, maličký. Nemám poňatia, kam idem. Určite ma predbehneš... preboha! To bol zámok?“

Nora natiahla krk a obzerala sa za budovou, popri ktorej prešla.

„Nie, teda, tak trochu. Teraz je tam hotel. No je to aj zámok. Pred rokmi ho dal svojej žene postaviť nejaký blázon. Snívala o tom, že bude bývať na zámku. Nedočkala sa.“

Nora zvrátila čelo. „Smutné. Zomrela skôr, než ho dostavali?“

„Nie, rozviedli sa.“

So smiechom sa ešte raz obzrela a opäť sa jej naskytol zvláštny pohľad na zámok, ktorý stál uprostred pustatiny Kentucky.

„Ženy. Nezavďačíš sa im. Myslím si, že ja by som rozhodne zostala vydatá za chlapíka, ktorý by mi staval zámok. Najmä takýto pekný.“

Počula, ako sa Wesley na druhej strane linky potichu zasmial. Mala pocit, že ho nikto nepočul takto sa zasmiať – bol to hrdelný, tak trochu arogantný a nespochybniteľne sexi smiech.

„Počkaj, keď uvidíš *môj* zámok.“

„Už tam budeme?“ spýtala sa v momente, keď zavesil.

Nora nasledovala Wesleyho zadné svetlá celú cestu do mesta Versailles, ktorého názov nesprávne vyslovoval ako „Versejls“. Odbočili na tmavú kľukatú cestu a boli nútení značne spomaliť. Celú cestu sa Nora snažila upokojiť sa. Dobré to dopadne. Všetko bude v poriadku. Mala Wesleyho opäť pri sebe.

Cez leto sa zmierila s tým, že sa musí naučiť žiť bez neho. Že nemôže byť Sørenovým majetkom a zároveň Wesleyho... čímkoľvek to vlastne bola. Život so Sørenom sa väčšinou podobal na nádherné väzenie, väzenie, ktoré si vybrala, a ktoré nikdy neplánovala opustiť. No bez Wesleyho jej pripadalo ako trest, nie ako palác...

„Dobrý bože,“ povzdychla si Nora. „Veď to je hotový palác!“

Týčil sa pred ňou sťa vianočný stromček v Rockefellerovom centre, najväčší dom, aký kedy videla. V porovnaní s obrovskou rozľahlou budovou, ktorá sa pred ňou rozprestierala, vyzerali aj Kingsleyho trojposchodový dom v meste, Griffinova usadlosť, či sídlo Sørenovho otca v New Hampshire ako predmestské bungalovy. Len na prednej časti domu narátala dvadsaťosem okien. Samé okná, dvere, balkóny... také veľké neboli ani zámočky vklinené do údolia Rýnu, kde bývala pravá európska šľachta, nieto ešte staré bohaté americké rody.

Wesley zastal na kruhovej dláždenej príjazdovej ceste a vyvol motor. Nora ho napodobnila. Dúfala, že je už dosť neskoro na to, aby bol niekto vonku a stal sa svedkom jej vyjaveného pohľadu a úst otvorených dokorán, pretože presne tak reagovala pri pohľade na Wesleyho dom.

Vyšla z auta a takmer sa potkla na prasknutej dlaždici. Wesley ju zachytil a pritiahol k sebe.

„Zakopla som, len aby si ma mohol chytiť,“ zaklamala a objala ho.

„Dal som tam tú dlaždicu, len aby si mohla zakopnúť.“
Usmial sa na ňu a dych sa jej zasekol v hrdle.

Wesley zdvihol ruku a pohladil ju po vlasoch so známou ľahkosťou. Akoby minulý rok a pol, čo strávili oddelene, vyprchal, akoby túžba a osamelosť boli len pozostatkom nočnej mory, z ktorej sa práve zobudili. V tom sne stratila najlepšieho priateľa v labyrinte a nech už by si vybrala akúkoľvek cestu, ani jedna by ju k nemu neprivedla bližšie. No teraz sa s krikom prebúdzala zo spánku a našla ho vedľa seba v posteli. Keď sa naňho pozrela, zbadala veľké hnedé oči a milý úsmev a spýtala sa ho: „Čo teraz?“, ani ju netrápilo, aká bude odpoveď. Mala späť svojho Wesleyho. Možno iba na deň, mesiac či rok... teraz však boli spolu a pôjde za ním kamkoľvek.

„Čo teraz? Pôjdeme dnu a dáme si niečo na jedenie.“

„Skvelý nápad, umieram od hladu.“

„Potom pôjdeme ku mne domov.“

„Počkať! Čože?! Ty máš vlastný dom? V tomto dome je ne-
bodaj ďalší dom, ktorý ti patrí?“

„Vzadu je dom pre hostí. Ibaže tam nie je momentálne nijaké jedlo. Zajtra to napravíme.“ Wesley ju chytil za ruku a viedol ju k vchodovým dverám paláca.

„A potom?“ naliehala Nora, nedočkavo túžila vedieť, čo od nej očakáva. Bude to ako za starých čias? Budú bývať pod jednou strechou a snažiť sa neskončiť spolu v posteli? Alebo chce od nej viac?

Wesley sa na ňu zoširoka usmial a srdce jej v hrudi spravilo salto. Bože, ten chlapec jej tak veľmi chýbal, to, že je znova s ním, bolelo takmer rovnako, ako keď ho musela nechať odísť.

„Potom...“ Wesley ju hladil po rukách a ona sa len chvela túžbou, ktorú v sebe už dávno pochovala. Túžbou po nežnom dotyku rúk na svojom tele. Rýchlo sa toho pocitu sna-

žila striasť. Samozrejme, že za rok a pol, čo boli od seba, sa Wesleyho city k nej zmenili. Vlastne, nedokázala uveriť, ako sa zmenil aj on. Vyzeral vyšší. Južanský prízvuk znel o čosi drsnejšie. V dlhších vlasoch pôsobil staršie. Vyzeral ako muž, nie ako chlapec, ktorého poznala, milovala, doťahovala si ho a mučila.

Napätie bolo väčšie, než Nora dokázala zniesť. Kašľať na to! Pobožká ho a uvidí, čo sa stane. Zdvihla sa na špičky, schmatla Wesleyho za šiju a pobožkala ho. Ne protestoval.

Predné dvere na Wesleyho zámku sa otvorili a ozval sa mužský hlas. „John Wesley! Vieš, že Bridget môžeš bozkávať aj vo vnútri!“

Wesley o krok ustúpil a otočil sa smerom k hlasu. Nora zbadala vo dverách muža, ktorý sa podobal asi na každého šarmantného bohatého bieleho južana, ktorého videla v televízii. Mal prešedivené vlasy, široké plecia a o čosi širší úsmev na tvári... aspoň dovtedy, kým si nevšimol, že namiesto Bridget pred ním stojí Nora.

Tá sa usmiala spôsobom, o ktorom dúfala, že bude vyzerat' priateľsky a neohrozujúco, na rozdiel od „zvodných“ a „nebezpečných“ úsmevov, ktoré jej zvyčajne zdobili tvár.

„Ahoj, oci.“ Wesley ju schytil za ruku a napoly ju viedol, napoly ťahal vpred.

Wesleyho otec na ňu zazrel. „Kto je to, J. W.?“

Wesley nepočuteľne vyslovil jej meno. „*Eleanor*.“

„Oci, toto je moja priateľka, Nora Sutherlandová.“

Nora vyzerala ešte prekvapenejšie, ako keď prvý raz zbadala ich dom. Priateľka? Kto? Ona?

Rýchlo sa snažila potlačiť šokovaný výraz a zoširoka sa usmiala na Wesleyho atraktívneho otca.

Na oplátku jej venoval hlboký intenzívny pretrvávajúci pohľad plný zhnusenía.

„Myslím, že je to jasné.“ Povzdychla si, keď jej došlo, že jediná prosba, ktorú mala ohľadom tejto návštevy, zostala nevyšľaná. „Počul o mne.“

SEVER

Minulosť

.....

Kingsley v tichosti jedol s ostatnými chlapcami a ústa sa snažil čo najviac zamestnávať jedlom, aby ho úšklabky a úsmievy neprezradili a neprišlo sa na to, že rozumie po anglicky. Nebol si celkom istý, dokedy to dokáže predstierať, vlastne ani poriadne nevedel, prečo to robí. No ako tak sedel v jedálni za vyrezávaným čiernym dubovým stolom, po ľavici chlapci, po pravici kňazi, pokúšal sa spomenúť si, čo komu urobil, že si zaslúžil toto peklo na zemi.

Môže za to Carol, hlavná roztľieskavačka na jeho starej škole? Mal slabosť pre dievčatá s blond vlasmi. Či Janice, ktorá spievala národnú hymnu pri každom domácom zápase? Sopranistky s ryšavými vlasmi boli podľa neho zaručená voľba. Susan... Alice... a jeho modrooká Mandolin s dlhými vlasmi, dcéra zarytých hipíkov. Začal v auguste a do Vďakyvzdania pretiahol viac ako štyridsať dievčat, ktoré spolu s ním chodili na strednú školu v Portlande. No nijakú z nich nemohol obviňovať z toho, že skončil v tejto diere.

Mohli za to ich frajeri.

Kingsley bol prirodzene silný a rýchly, preto si mohol trúfnuť na ktoréhokoľvek chalana zo školy, ktorý po ňom vyštartoval. No sedem naraz? Z toho by nikto len tak nevyviazol. Ani on.

Neodišiel, ale odplazil sa.

Plazil sa niekoľko metrov, až kým nestratil vedomie a neostal ležať v kaluži krvi, ktorá tiekla z rany nad srdcom. Tá rana mu pravdepodobne zachránila život. Z bitky, ktorú mu uštedrili za štadiónom, si takmer nič nepamätal, spomínal si však na nôž. Chalani ho kopali, bili a pľuli naňho, zatiaľ čo on sa snažil postaviť na nohy, ale keď zbadali nôž, prestali. Troy, ktorý ho vytasil, nebol ničí frajer. Bolo to ešte horšie, pretože bol Theresin starší brat a ochranu svojej sestry bral sakramentsky vážne. Odrazu sa nožom zahnal a porezal ho pri srdci. Vtedy ostatní zasiahli a ťahali Troya od Kingsleyho, ktorý krvácal na zemi. Bol doráňaný a samá modrina, bol však nažive.

A ako sa tak obzeral po jedálni, obklopený chlapcami vo veku od desať do osemnásť rokov, vysokými aj nízkymi, tučnými i chudými, atraktívnymi a, žiaľ, aj ich opakom, neželal si nič iné, iba sa vrátiť do chvíle, keď ho mlátili za štadiónom. Keby vedel, čo ho čaká, pred nožom by neuhol, sám by sa ním bodol.

Uchlipol si z čaju a sťažka si povzdychol. Bol vskutku odpor-
ný. Chýbali mu časy, keď mu rodičia k večeri nalievali víno.

„Chutí ako šťanka, však?“ ozval sa spoza neho hlas otca Henryho.

Kingsley takmer prikývol, ibaže si spomenul, že nerozumie po anglicky. Otočil sa tým smerom a nasadil masku zmäteného výrazu.

Otec Henry ukázal na Kingsleyho čaj a výrazom tváre naznačil, že mu je z neho na zvracanie, na čo sa Kingsley dovolil zasmiať. Každý predseda ovláda univerzálny jazyk znechutenia.

„Podťe so mnou, pán Boissonneault,“ povedal otec Henry, odtiahol Kingsleyho stoličku a naznačil mu, že má ísť s ním. „Uvidíme, či sa nám podarí nájsť vám tlmočníka.“

Tlmočníka? Ako Kingsley vstával, srdce mu začalo biť ako opretek. Otec Henry predsa tvrdil, že nikto na škole, okrem pána Stearnsa, francúzštinu neovláda. Okrem toho sa všetci študenti nachádzali v jedálni, skrčení nad miskami paradajkovo-bazalkovej polievky. Všetci okrem Stearnsa. Niežeby ho Kingsley hľadal, sledoval dvere či preletel očami po miestnosti pri každom dúšku odporného čaju.

Otec Henry ho viedol do kuchyne, kde pre paru bolo sotva niečo vidieť. Pri masívnom sporáku mladý kňaz mával varechou a dookola opakoval rovnakú vetu. Akoby sám seba dirigoval – slová boli jeho hudbou a varecha taktovkou.

„A teraz zopakuj toto... *Você não terá nenhum outro deus antes de mim.*“

„Si, otec Aldo.“ Tie slová sa ozvali spoza stola stojaceho niekoľko metrov od sporáku. „*Você não terá nenhum outro deus antes de mim.*“

Pri zvuku toho hlasu sa Kingsley priam zachvel – elegantný tenor, bohatý a vzdelaný, no zároveň chladný, odmeraný a vzdialený. Hlas patrilo Stearnsovi, klaviristovi s plavými vlasmi, ktorého zbadal, keď spravil dva kroky vpred a vykukol spoza chladničky. Pri Stearnsových nohách ležala čierne mačka a hľadela naňho jasnými zelenými zlomyseľnými očami. Videl, ako ju Stearns jemne pohladil po hlave špičkou topánky a ďalej recitoval slová v jazyku, ktorý Kingsley nepoznal.

„*Muito bom,*“ odvetil kňaz, oprel si varechu krížom cez hrud' a uklonil sa. „Otec Henry, čo robíte u mňa v kuchyni? Už sme sa o tom bavili.“

„Mrzí ma, že vás ruším, otec Aldo, pán Stearns.“

„Nie, nemrzí. Vždy rád vyrušujete. V tom ste najlepši,“ vysplechol naňho so širokým úsmevom na tvári. Kingsley sa pokúšal zaradiť jeho prízvuk. Žeby brazílsky? To by znamenalo, že jazyk, ktorý Stearnsa vyučuje, je portugalčina. No prečo by

sa niekto, kto žije uprostred ničoho v Maine, chcel naučiť po portugalsky?

„Otec Aldo, prerušil som vás len preto, lebo veľa rozprávate. Je to nutné, inak by som sa nedostal k slovu ani do súmraku.“

„Slnko už zapadlo a stále ma vyrušujete.“

„Prerušujete moje vyrušovanie, Aldo. Veľmi nerád vyrušujem pána Stearnsa počas jeho hodiny, no potrebujeme jeho jazykové nadanie. Toto je Kingsley Boissonneault, náš nový študent. Obávam sa, že vôbec nehovorí po anglicky. Dúfali sme, že by nám pán Stearns mohol pomôcť. Ak by nám teda preukázal takú láskavosť...“

„Samozrejme, otče.“ Zatvoril knihu, ktorá ležala pred ním, a postavil sa. Kingsleyho opäť očarila výška blondavého klaviristu a jeho neznesiteľne krásna tvár. „Rád pomôžem so všetkým, s čím budem môcť. Pochybujem však, že pán Boissonneault moju pomoc potrebuje. Hovorí plynule po anglicky, nie je tak?“

Keď Kingsley videl, že posledné tri slová adresoval Stearns jemu, stuhol.

Otec Aldo a otec Henry sa naňho pozreli so zdvihnutým obočím.

„Pán Boissonneault?“ oslovil ho otec Aldo s cudzím prízvukom. „Je to pravda?“

„Samozrejme, že je.“ Stearns prekročil čiernu mačku a postavil sa pred Kingsleyho.

Mal sa cítiť zahanbene, vystrašene. No jediný krok smerom k nemu a prenikavý pohľad Stearnsa upretý naňho v ňom vyvolali celkom iné pocity. Pocity, ktoré sa ihneď snažil ukryť hlboko do svojho vnútra.

„Keď ste sa doťahovali, zasmial sa na vás. Presne vedel, o čom sa rozprávate. Ak hovorí po francúzsky a ocitol sa v Maine, je buď z Francúzska, kde by sa začal učiť angličtinu

vo veku sedem, osem rokov, alebo je Quebečan, a teda je aspoň sčasti bilingválny.“

Otec Aldo a Henry naňho stále zízali. Stearns si ho premeriaval prenikavými oceľovosivými očami.

„V nijakom prípade nie som Quebečan,“ ozval sa konečne Kingsley. Hrdosť na parížsku krv v ňom beznádejne prebila akúkoľvek túžbu zachovať anonymitu a mlčanlivosť. „Pochádzam z Paríža.“

Stearns sa usmial a Kingsley mal pocit, že jeho úsmev mu prenikol do krvi ako úlomok ľadu.

„Klamár a snob. Vitajte u Svätého Ignáca, Monsieur Boissonneault,“ ozval sa Stearns. „Sme radi, že vás tu máme.“

V ten deň si Kingsley už druhýkrát na okamih zaželel, aby mu čepeľ Troyovho noža prenikla do srdca. No oceľová čepeľ nebola nič v porovnaní s bolesťou, ktorú mu spôsobovalo chladné pohľadanie zračiace sa v Stearnsových oceľových očiach.

„Nechcel som sem prísť,“ protestoval Kingsley. „Som tu proti svojej vôli. Nemal by som byť nútený rozprávať, ak nechcem.“

„Čaká vás slávna budúcnosť u cisterciánov,“ zareagoval Stearns a prekrížil si ruky na hrudi. „Tiež skladajú sľub mlčanlivosti. Hoci oni to robia pre svoju zbožnosť a nie pre odpornú túžbu upriamiť na seba pozornosť.“

„Pán Stearns,“ jemne ho umlčal otec Aldo. „Možno sme jezuiti, ale riadime sa tu pravidlom svätého Benedikta.“

Stearns sťažka vydýchol. „Samozrejme, otče. Odpusťte.“ Podľa Kingsleyho nepôsobil úprimne kajúcne, no otec Aldo ani Henry už viac nenamietali. Vyzerali, že sú z neho vystrašení rovnako ako predtým Matthew. Čo je tento Stearns zač?

„Hádam by ste mohli ukázať pánovi Boissonneaultovi internát. Predstavte mu školu trochu lepšie ako Matthew,“ povedal otec Henry. „Ak máte čas.“

Stearns prikývol, podišiel o ďalší krok smerom ku Kingsley-mu a zhora naňho uprel pohľad. Zhora? Kingsleyho merali v nemocnici, mal presne stoosemdesiatdva centimetrov. Stearns musel byť minimálne o šesť centimetrov vyšší.

„Mám čas.“ Stearns mu venoval ďalší úsmev. „Ideme?“

Kingsley rozmýšľal, že odmietne, bude protestovať, vysloví námietky a slušne poďakuje za ponuku s tým, že Matthew mu už školu dôkladne ukázal a nijakého ďalšieho sprievodcu nepotrebuje, ale *merci beaucoup* za ponuku. No hoci sa zdalo, že Stearnsovi sa nepozdáva, ba že k nemu prechováva čistý odpor, Kingsley nemohol poprieť, že každou bunkou svojho tela túži byť so záhadným mladíkom, pred ktorým majú rešpekt aj samotní kňazi, aspoň na chvíľu sám.

„Oui,“ zašepkal Kingsley a Stearns stisol svoje sťa vymodelované pery do tenkej čiary.

Kingsley ho nasledoval von z kuchyne. Hneď ako vyšli z dverí a ocitli sa spolu sami v hale, Stearns sa k nemu otočil.

„*Père Henry est un héros*,“ začal Stearns bezchybnou francúzštinou. *Otec Henry je hrdina*. „Musíte mu odpustiť, že vie tak málo o Francúzsku. Počas druhej svetovej vojny bol v Poľsku, pomáhal Židom dostať sa do bezpečia a chránil ženy a dievčatá pred ruskými vojakmi. Viem to len preto, lebo mi to povedal jeden kňaz. Otec Henry nerozpráva o stovkách životov, ktoré pomohol zachrániť. Rozpráva o talianskom jedle a detektívkach. Otec Aldo je Brazílčan. V roku 1969 ho partizáni držali v zajatí spolu s ďalšími dvanástimi kňazmi. Mal dvadsaťdeväť rokov a napriek tomu, že bol z bohatej rodiny, ktorá mala politické styky, bol posledným zajatcom, ktorého pustili – no bolo to z jeho vlastnej vôle. Neodišiel, pokiaľ neoslobodili všetkých ostatných. Odpustil tým, čo ho zajali, a verejne požiadal súd o zhovievavosť. Teraz nám varí.“

„Prečo mi to všetko hovoríte?“ opýtal sa Kingsley v angličtine a po prvý raz, odkedy mu zomreli rodičia, mu bolo do plaču.

„Otec Henry ma požiadal, aby som vám predstavil školu Svätého Ignáca. Tak to robím. Idete?“ spýtal sa, naďalej vo francúzštine.

Kingsley nepovedal ani slovo, ale nasledoval ho.

Stearns zastal pri dverách do jedálne. Pri stole sedeli už len dvaja chlapci, jedli a zhovárali sa.

„*Ton ami*, Matthew,“ ozval sa Stearns a kývol hlavou smerom k malému ryšavému chlapcovi, ktorý ho predtým sprevádzať po škole. Vedľa neho sedel o niečo vyšší chlapec s čiernymi vlasmi a okuliarmi. „Prišiel sem pred rokom a pol. Hoci mal vtedy už jedenásť, keď sme ho prvý raz zbadali, nevyzeral na viac ako osem. Rodičia ho natoľko zanedbávali, že takmer umrel od hladu. Školné zaňho platí zámožná katolícka rodina zo štvrte, kde ho našli hrať sa v koši. Chlapec vedľa neho je z tej rodiny, ktorá mu platí tunajšie školné. Ani jeden z nich to netuší. Stali sa priateľmi celkom prirodzene.“

Kingsley naprázdno prehltol, ďalej mlčal a vyšiel za Stearnsom z jedálne.

„Myslím, že otec Henry chcel, aby ste mi vysvetlili, o koľkej začína vyučovanie a podobné veci.“

„Raňajky sú o siedmej. Omša o ôsmej. Vyučovanie sa začína o deviatej. Zajtra sa stretnete s otcom Martinom, ktorý vám dá rozvrh.“

„Predpokladám, že otec Martin je tiež hrdina.“

„Otec Martin je astronóm. Objavil tri kométy a vynašiel vzorec na výpočet rozpínania vesmíru. Je na dôchodku. Už nemá dosť dobrý zrak, aby pozoroval nebesá. A tak vyučuje matematiku a prírodné vedy.“

Stearns ho viedol z jedálne do knižnice. Hlavná miestnosť bola prázdna, iba pri západnej stene sa pri krbe kr-